

LBRIS

We know
books

CREDINTA

Emanuel Swedenborg

● Lambodar
2023

Capitolul I / pag. 3

Credința este recunoașterea interioară a Adevărului

Capitolul II / pag. 12

Recunoașterea interioară a Adevărului nu poate exista decât la cei care sunt caritabili

Capitolul III / pag. 22

Cognițiile referitoare la Adevăr și Bine nu sunt în legătură cu credința, înainte ca omul să fie caritabil; dar ele reprezintă o acumulare din care poate lua naștere credința bazată pe caritate

Capitolul IV / pag. 31

Principiile universale ale credinței creștine

Capitolul V / pag. 34

Principiile fundamentale ale credinței din zilele noastre

Capitolul VI / pag. 41

Natura credinței care este separată de caritate

Capitolul VII / pag. 45

Cei a căror credință este separată de caritate sunt reprezentați în *Sfânta Scriptură* de filistenii

Capitolul VIII / pag. 52

Cei a căror credință este separată de caritate sunt simbolizați în *Apocalipsă* de balaur

Capitolul IX / pag. 63

Cei a căror credință este separată de caritate sunt numiți capre în *Daniel* și *Matei*

Capitolul X / pag. 75

Credința separată de caritate distruge Biserica și tot ceea ce este în legătură cu ea

Credința este recunoașterea interioară a Adevărului

1. În zilele noastre, prin credință se înțelege ideea că un aspect este într-un anumit fel, pentru că așa ne învață Biserica și pentru că acel aspect nu este evident pentru înțelegerea noastră. Căci se spune astăzi: „Crede și nu te îndoii”. Dacă răspunzi: „Nu înțeleg”, ți se spune că acesta este și motivul pentru care acel aspect trebuie crezut. Credința din zilele noastre este o credință în ceea ce nu este înțeles și de aceea poate fi numită credință oarbă; și cum ea este transmisă de la o persoană la alta, are un caracter istoric. În cele ce urmează vom vedea că aceasta nu este de fapt adevărata credință spirituală.

2. Credința autentică este o recunoaștere a faptului că un anumit aspect este așa pentru că este adevărat. Iar cel care are o credință autentică gândește și vorbește astfel: „Acest aspect este adevărat și de aceea îl cred”. Credința este în legătură cu adevărul și

adevărul este corelat cu credința. Mai mult, dacă un asemenea om nu înțelege că un aspect este adevărat, el spune: „Nu știu dacă acest aspect este adevărat sau nu; și deci încă nu îl cred. Cum să cred ceva ce nu înțeleg? Ar putea să nu fie adevărat”.

3. Dar, se spune, de obicei, că nimeni nu poate înțelege aspectele spirituale sau teologice pentru că ele țin de domeniul supranaturalului. Totuși, adevărurile spirituale sunt la fel de susceptibile de a fi înțelese ca și adevărurile naturale; și, deși înțelegerea lor ar putea fi neclară, atunci când sunt auzite, ele pătrund atât de adânc în conștiința ascultătorului, încât acesta poate să discearnă cu ușurință dacă sunt sau nu adevăruri; și aceasta este valabil mai ales în cazul celor care iubesc adevărurile. Cunoașterea acestor aspecte mi-a fost oferită prin intermediul mai multor experiențe. Am avut posibilitatea să discut cu oameni ignoranți, întunecați la minte și proști; și, de asemenea, cu oameni născuți în sânul Bisericii și care auziseră ceva despre Dumnezeu, credință și caritate, dar cu toate acestea erau scufundați în minciună și rele.

Am putut, de asemenea, să vorbesc cu acești oameni despre arcana¹ înțelepciunii; și cu toții au înțeles ce le-am spus și au recunoscut adevărul acelor aspecte; dar ei se aflau atunci în lumina cunoașterii limitate pe care o are orice om și în același timp în mândria de a fi inteligenți. Totuși, aceste aspecte au survenit și în timpul comunicărilor mele cu diferite spirite din lumile subtile.

Mulți oameni care au asistat la aceste comunicări au fost convinși, în urma acestor experiențe, că aspectele spirituale pot fi înțelese la fel de bine ca și cele naturale atunci când acestea sunt explicate de către o ființă competentă; pe de altă parte, ele sunt greu de înțeles atunci când omul se gândește la ele singur, cu mintea lui. Motivul pentru care aspectele spirituale pot fi înțelese este acela că în privința cunoașterii, omul se poate înălța până în lumina cerească în care nu apare decât ceea ce este spiritual, adică adevărurile credinței, pentru că lumina cerească este lumina spirituală.

¹ *Arcanum* (pl. *arcana*) - ceea ce este ermetic, secret, de la *arceo* (a închide) și *arca* (arc, cutie); semnificația uzuală - aspecte ascunse, ocultate, mistere.

4. Prin urmare, acesta este momentul în care cei care iubesc adevărul capătă o recunoaștere interioară a acestuia. Cum Îngerii au această dragoste de adevăr, ei resping complet dogma care afirmă că înțelegerea trebuie să fie subordonată credinței; căci ei spun: „Ce înseamnă să crezi un aspect, fără să vezi dacă este adevărat?”. Dacă cineva declară că, și în aceste condiții, acel aspect trebuie crezut, ei răspund: „Crezi că ești Dumnezeu pe care trebuie să-L cred sau că sunt nebun să cred o afirmație în care nu văd niciun adevăr? Fă-mă să văd acest aspect dacă e așa”. Și astfel dogmaticul se retrage. Înțelepciunea angelică constă în faptul că Îngerii văd și în același timp înțeleg ceea ce cred.

5. Există o rezonanță spirituală pe care o cunosc puțini oameni, care curge în cei ce iubesc adevărul și rostește în interiorul lor dacă ceea ce ei aud sau citesc este sau nu adevărat. Această rezonanță îi însoțește pe cei care studiază *Sfânta Scriptură* într-o stare de iluminare provenită de la Domnul; iar a fi într-o stare de iluminare nu înseamnă nimic altceva decât a avea percepția și, prin urmare,

recunoașterea interioară a faptului că un aspect sau altul este adevărat. Despre cei care se află în această stare de iluminare se spune că au fost învățați de către Iehova, așa cum găsim în *Isaia 54: 13*, *Ioan 6: 45* și în *Ieremia 31: 31-34*:

„Iată, vin zile... când voi face un legământ nou... Ci iată legământul... Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor... Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând „Cunoaște pe Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște în mod direct, nemijlocit.”

6. Din aceste considerații reiese în mod evident că adevărul și credința sunt una. Acesta este și motivul pentru care oamenii din vechime, care, datorită iubirii pe care o aveau se gândeau la adevăruri mai mult decât oamenii din zilele noastre, foloseau pentru „credință” termenul „adevăr”. Din același motiv, în limba ebraică credința și adevărul sunt desemnate prin același cuvânt *Amuna* sau *Amen*.

7. Motivul pentru care credința este menționată de Domnul în *Evangelii* și în *Apocalipsă* a fost acela că evreii nu credeau

în adevărul faptului că Iisus era Mesia, Cel care fusese prevestit de proroci; și atunci când adevărul nu este crezut, este menționată credința. Totuși, una este să ai credință și să crezi în Domnul și alta să ai credință și să crezi în orice om. Voi explica mai jos în ce constă diferența.

8. Credința separată de adevăr a pătruns și a invadat Biserica o dată cu stăpânirea papală, pentru că principala garanție a supraviețuirii acelei religii era ignorarea adevărului. De aceea, citirea *Sfintei Scripturi* era, de asemenea, interzisă; în caz contrar, conducătorii Bisericii nu ar mai fi fost adorați ca niște zeități, nici sfinții lor nu ar mai fi fost invocați și nici idolatria nu s-ar mai fi extins până acolo încât trupurile lor moarte, oasele și mormintele lor să fie considerate sfinte și transformate în surse de câștig bănesc. De aici rezultă foarte clar la ce falsități enorme poate conduce credința oarbă.

9. Credința oarbă a persistat apoi și printre protestanți, pentru că ei au separat credința de caritate. Cei ce le separă pe acestea două nu pot decât să se afle în ignoranță și să

numească credință simplul fapt de a considera că un aspect este într-un anumit fel, fără să aibă recunoașterea interioară că așa este. Și în cazul acestora, ignoranța este garanția dogmelor lor; căci, atâta vreme cât domnesc ignoranța și convingerea că aspectele teologice transcend puterea de înțelegere a omului, ei pot vorbi fără a fi contrașiși, iar ceilalți pot crede că dogmele lor sunt adevărate și că ei înșiși le înțeleg.

10. Domnul i-a zis lui Toma:

„Toma, pentru că M-ai văzut, ai crezut; Ferice de cei care nu M-au văzut și au crezut.”
(Ioan, 20: 29)

Prin aceasta nu se face referire la o credință separată de recunoașterea interioară a adevărului, ci se spune că sunt fericiți cei care nu Îl văd pe Domnul cu ochii fizici, așa cum a făcut Toma și totuși cred că El este; pentru că ei văd aceasta în lumina adevărului care provine de la Domnul.

11. Prin recunoașterea interioară a adevărului ca fiind credința, iar credința și adevărul fiind una, după cum am arătat